

זהר הקדוש עם ביאור הכתר והכבוד

פרשת וארא • מעלת קדושת היסוד

כיון שעדיין לא השלים את תכליתו בעולם, ועל דא אכליל ליה - ועל כן הכליל את יעקב בַּיְצָחָק, וכתב 'ואלה' יצחק, משום שלא רצה להזכיר שמו על יעקב.

הַשְּׂתָא דְּמִית - עכשיו שמת יַעֲקֹב, היה אפשר להזכיר עליו את השם הקדוש של הקב"ה, ולכן אָתָא מְלָה בְּאַתְרֵיהּ - באה האות ו' למקומה אצל יעקב, וכתוב 'ואלה' יעקב, כי ו' מוסיף על ענין ראשון לומר שהוא מקושר לשני האבות שהם כנגד חסד וגבורה ומיחדם. ומסיים רבי יהודה את תשובתו לרבי יוסי, כי הָדָא הוּא דְּכְתִיב - זהו גם מה שכתוב כאן, 'וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב', וכתוב 'ואל בתוספת ו' אצל יעקב.

מבאר המשך הפסוק מה שאמר 'באל שדי'.
מבאר המשך הפסוק שאמר הקב"ה למשה, 'וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי' (שמות ו ג). ומפרש כי הקב"ה אמר למשה, 'אתחזינא להו - נראיתי אל האבות מגו אספקלריא דְּלֹא נְהָרָא - מתוך מראה שאינה מאירה, שהיא המלכות. וְשָׁמַי יְהוּ"ה לֹא נִוְדְעָתִי לְהֵם, וְלֹא אֶתְחַזֵּינָא מְגו אֶסְפִּקְלָרִיא דְּנְהָרָא - ולא נראיתי אליהם מתוך המראה המאירה מבחינת שם הו"ה, שהוא התפארת.

לפי מה שהתבאר שהתגלות לאבות היתה מן המלכות מקשה שאם כן היה פירוד בינו לבין התפארת.

וממשיך הקב"ה לאמר למשה, וְאִי תִּימָא - ואם תאמר שלפי זה נמצא, דְּהָא אֶשְׁתַּמְשׁוּ בְּנוֹקְבָא בְּלַחוּד וְלֹא יִתִּיר - שהאבות השתמשו עם המלכות לבדה ולא יותר, כלומר מבלי יחוד עם התפארת. על כך אומר הקב"ה למשה, תָּא חֲזִי - בוא וראה, דְּלֹא אֶתְפָּרְשׁוּ לְעַלְמִין - שלא נפרדו תפארת ומלכות לעולם. הָדָא הוּא דְּכְתִיב - זהו שנאמר (שם פסוק ד), 'וְגַם הַקִּימוֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתְּם', ומפרש כי מפסוק זה מוכח דְּהָא בְּרִית אֶתְחַבֵּר עִמָּה - שהקב"ה שהוא בחינת התפארת התייחד עם המלכות באמצעות היסוד על ידי האבות. והוא משמעות לשון 'הקמת הברית', כי אין היסוד עומד על קיומו להיות משפיע אלא על ידי התחברותו עם המלכות.

מאחר והתבאר כי מעולם לא נפרדו תפארת ומלכות, מבאר שעל האדם להזהר שלא להפריד בין תפארת למלכות. מְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵית לִיה לְבַר נֶשׁ לְמִילַף - מן הקדוש ברוך הוא יש לו לאדם ללמוד, שלא יפריד בין תפארת למלכות. דְּהָא אִיהו קְאָמֵר דְּלֹא פְרִישׁ לֹון - שהרי הקדוש ברוך הוא אמר שלא הפריד אותם, דְּכְתִיב - שהרי כתוב 'בְּאֵל שְׁדֵי' שהתבאר שהכוונה היא שנראה אל האבות רק דרך המלכות. וְכְתִיב - ואידך כתוב 'וְגַם הַקִּימוֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתְּם', שהקב"ה העמיד את היסוד על קיומו שהוא על ידי התחברותו עם המלכות, בְּגִין לְקִיּוּמָא קִיּוּמָא בְּיַחְדָּא חַד - כדי לקיים את התפארת עם המלכות ביחוד אחד שהוא על ידי היסוד.

במאמר זה מורכב מכמה ענינים שונים המתבארים במקראות תחילת פרשת וארא. בראשונה, יבאר ענין יעקב אבינו שהיה מרכבה לתפארת שהוא ממצע בין אברהם ליצחק. בשניה, יבאר שהקב"ה התגלה לאבות באספקלריא שאינה מאירה, ויבאר כי מכל מקום היו תפארת ומלכות מתייחדים תמיד על ידם. בשלישי, יבאר ענין שמירת הברית שהמלכות נוקמת מן הפוגמו, ומעלת שמירת הברית ברביעי, יבאר ענין יראה עילאה שהיה לאבות. ובחמישי, יבאר כי בני ישראל יצאו ממצרים בזכות התפילה שגרמה ליחוד תפארת ומלכות.

'וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב' (שמות ו ג). שואל רבי יהודה, למה בַּיְצָחָק כתוב 'ואל' עם תוספת ו'א, ומשיב, משום שו' מוסיף על הראשונים, ולכן כתוב דוּקָא ביעקב דְּאִיהו שְׁלִימו דְּאֶבְהֹן - שהוא שלימות האבות, משום שכולל בתוכו מידת החסד של אברהם, ומידת הגבורה של יצחק, וממזגם יחד למידת תפארת, ולכן כתוב אצל יעקב 'ואל' בתוספת ו' לומר שהוא קשור עם המידות של האבות הכלולים בו, כי ו' מוסיף על ענין ראשון וקשור עמו. ומביא ראיה, כְּמָה דְּאָתָּא אָמֵר - כמו שנאמר (שם פסוק ו), 'אֵלֵהִי אַבְרָהָם אֵלֵהִי יִצְחָק וְאֵלֵהִי יַעֲקֹב', וגם כאן בַּיְצָחָק כתוב 'ואלה' עם תוספת ו'א, משום שמידות אברהם ויצחק נקשרו ונכללו ביעקב.

רבי יוסי מקשה שמצינו אות ו' במקום שאי אפשר לכאורה שיהא כנגד התפארת.

אָמֵר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יְהוּדָה, לְדַבְרִין שאות ו' הנוספת היא כנגד התפארת, אִי הָכִי - אם כן קשה, הָא כְּתִיב - הרי כתוב (בראשית כח ג), 'אֲנִי ה' אֵלֵהִי אַבְרָהָם אֶבְיָד וְאֵלֵהִי יִצְחָק', הָא הִרִי בַּיְצָחָק גם כן כתוב 'ואלה' עם תוספת ו'א, והיא האות ו' הוא כנגד התפארת, אִין הִיא שִׁיכַת לַיְצָחָק שֶׁהוּא בבחינת מידת הגבורה.

רבי יהודה מתרץ כ' ו' זו היא כנגד יצחק. אָמֵר לִיה - אמר לו רבי יהודה לרבי יוסי, שְׁפִיר הָוָה - יפה היה מה שנוסף האות ו' אצל יצחק, והוא בְּגִין דַּיְעַקֵּב הָוָה קִיָּים - כיון שיעקב היה חי כאשר דיבר אליו ה', [כי פסוק זה הוא מדברי הקב"ה ליעקב בחלומו בבית אל], לכן לא היה יכול הקב"ה לומר עליו 'ואלה' יעקב' ולהוסיף בו את האות ו', כפי שיבואר בהמשך, וְלֹא אֶכְלִיל לִיה - הכליל ליעקב בַּיְצָחָק - בזה שאמר 'ואלה' יצחק' בתוספת ו' שהיא כנגד יעקב, כי הקב"ה הזכיר את שמו על יצחק אף על פי שעדיין היה חי, כיון דְּאֶתְחַשְׁכוּ עֵינָיו וְהָוָה כְּמָת - שנחשכו עיני יצחק מלראות והיה נחשב כמת, כי הסומא חשיב כמת, ולכן היה יכול לומר 'ואלה' יצחק'.

ומבאר מדוע לא 'ואלה' יעקב' בחייו אלא לאחר פטירתו. ומבאר מדוע לא הזכיר הקב"ה את שמו על יעקב עצמו לומר 'ואלה' יעקב, דְּהָא כְּעוֹד דְּבַר נֶשׁ אִיהו קִיָּים בְּהָאֵי עֲלָמָא - שהרי בעוד שהאדם חי בעולם הזה, לֹא אֶדְפֵּר עֲלוֹי שְׁמָא קְדִישָׁא - אין מזכירים עליו את השם הקדוש של הקב"ה, כי עדיין אין גוף מושלם לכן

'וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב' (שמות ו ג).
דְּאִיהו שְׁלִימו דְּאֶבְהֹן, כְּמָה דְּאָתָּא אָמֵר (שם ג ו) 'אֵלֵהִי אַבְרָהָם אֵלֵהִי יִצְחָק וְאֵלֵהִי יַעֲקֹב', בַּיְצָחָק תוספת ו'א.
אָמֵר רַבִּי יוֹסִי, אִי הָכִי, הָא כְּתִיב (בראשית כח ג) 'אֲנִי ה' אֵלֵהִי אַבְרָהָם אֶבְיָד וְאֵלֵהִי יִצְחָק', הָא בַּיְצָחָק תוספת ו'א.
אָמֵר לִיה, שְׁפִיר הָוָה, בְּגִין דַּיְעַקֵּב הָוָה קִיָּים, וְאֶכְלִיל לִיה לַיְעַקֵּב בַּיְצָחָק, (דהוה מית) דְּאֶתְחַשְׁכוּ עֵינָיו, וְהָוָה כְּמָת. דְּהָא כְּעוֹד דְּבַר נֶשׁ אִיהו קִיָּים בְּהָאֵי עֲלָמָא, לֹא אֶדְפֵּר עֲלוֹי שְׁמָא קְדִישָׁא, וְעַל דָּא אֶכְלִיל לִיה בַּיְצָחָק. הַשְּׂתָא דְּמִית יַעֲקֹב, אָתָּא מְלָה בְּאַתְרֵיהּ. הָדָא הוּא דְּכְתִיב 'וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב', בַּתּוֹסֶפֶת ו'.

'בְּאֵל שְׁדֵי' (שמות ו ג) אֶתְחַזֵּינָא לְהוּ, מְגו אֶסְפִּקְלָרִיא דְּלֹא נְהָרָא. וְלֹא אֶתְחַזֵּינָא מְגו אֶסְפִּקְלָרִיא דְּנְהָרָא.
וְאִי תִּימָא דְּהָא אֶשְׁתַּמְשׁוּ בְּנוֹקְבָא בְּלַחוּד וְלֹא יִתִּיר. תָּא חֲזִי, דְּלֹא אֶתְפָּרְשׁוּ לְעַלְמִין, הָדָא הוּא דְּכְתִיב (שם פסוק ד) 'וְגַם הַקִּימוֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתְּם', דְּהָא בְּרִית אֶתְחַבֵּר עִמָּה. מְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵית לִיה לְבַר נֶשׁ לְמִילַת, דְּהָא אִיהו קְאָמֵר דְּלֹא פְרִישׁ לֹון, דְּכְתִיב 'בְּאֵל שְׁדֵי', וְכְתִיב 'וְגַם הַקִּימוֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתְּם', בְּגִין לְקִיּוּמָא קִיּוּמָא בְּיַחְדָּא חַד.

למה שהתבאר שכריתת הברית עם האבות היא יחוד תפארת ומלכות, מבאר כי לכן נתן להם הקב"ה את ארץ ישראל.

ובזה יבואר גם המשך הכתוב, **וְגַם הַקִּימוֹתֵי אֶת בְּרִיתֵי אֲתֶם** לתת להם את ארץ כנען וְגו'. **הָא אֲתֶמֶר** - הרי למדנו (לעיל כג), **מֵאֵן דְּזָכְרִי** - מי

לא התעוררה המלכות אל יסוד. והואיל שהמלכות מפסידה על ידי שחוטא, היא נוקמת את נקמת הספירות העליונות.

לאחר שביאר את פגם החוטא, מבאר מעלת הנוטר בריתו.

וְכָל מֵאֵן דְּנָטִיר לִיה לְהָא בְּרִית - וכל מי ששומר את הברית הזו, **אִיהו גְּרִים לְאַתְעָרָא לְהָא בְּרִית** **לְאַתְרִיה** - הוא גורם לעורר את הברית הזו למקומו, כלומר ליחוד תפארת ומלכות על ידי היסוד, **וְאַתְבְּרָכָאן עֲלָאין** - ומתברכים העולמות העליונים **וְתַתְּאין** - ועולמות התחתונים.

לאחר שביאר שבשעה שאדם שנוטר את בריתו מעורר יחוד תפארת ומלכות, מבאר מי מעורר את היחוד בכל יום.

מֵאֵן אֲתֶער הָא בְּרִית לְאַתְרִיה - מי מעורר בכל יום ברית הזו למקומו, שהוא יחוד תפארת ומלכות. ומשיב, **כְּד אֲשֶׁתְּכַחוּ זְכָאין בְּעֲלָמָא** - כשנמצאים צדיקים בעולם, שהם מייחדים תפארת ומלכות על ידי מעשיהם הטובים. ושואל, **מֵנָּא לוּ** - מאין לנו שעל ידי מעשיים טובים מייחדים תפארת ומלכות. ומשיב, **מֵהֲכָא** - מכאן, **דְּכְתִיב** - שכתוב, **וְגַם הַקִּימוֹתֵי אֶת בְּרִיתֵי אֲתֶם לְתַת לְהֶם אֶת אֲרֶץ כְּנָעַן אֶת אֲרֶץ מִגְדוֹרֵיהֶם**, ופירושו, **וְגַם הַקִּימוֹתֵי** ליחוד 'את בְּרִיתֵי', שהוא היסוד המייחד את תפארת ומלכות, 'אתם' על ידי מעשי הצדיקים.

מבאר הפסוק 'את ארץ מגדוריהם'.

ושואל, **מֵאֵי** - מהו שכתוב **מִגְדוֹרֵיהֶם**, והלוא דבר ידוע הוא שדרו בארץ כנען. ומשיב, שהוא מלשון 'מגור', **כְּמָה דְּאֵת אָמֶר** - כמו שנאמר **גְּוֵרוּ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב**, והחרב היינו מלכות, והטעם שהמלכות נקראת 'מגור', **בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתֶר, דְּאֲשֶׁדִי מְגוֹר בְּעֲלָמָא** - משום שהוא מקום המטיל מגור ופחד בעולם, שהרי המלכות שורף את העולם על ידי הדינים שלו, **וְעַל דָּא** - ועל כן נאמר **גְּוֵרוּ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב**, שיש פחד מן המלכות שהוא חרב. וזהו 'את ארץ מגדוריהם' שכל יחוד תפארת ומלכות המרומז בתחילת הפסוק **וְגַם הַקִּימוֹתֵי אֶת בְּרִיתֵי אֲתֶם**, הוא 'את' - בגלל 'ארץ מגדוריהם' שהוא המלכות.

ומבאר את המשך הפסוק **אֲשֶׁר גְּרוּ בְּה'**.

אֲשֶׁר גְּרוּ בְּה' וקשה, והלוא כתב לעיל 'את ארץ מגדוריהם' ולמה כפל כאן 'אשר גרו בה'. ומתוך, **מִיּוֹמָא דְּאֲתְקִרְבוּ לְגַבֵּי קוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא** - מיום שהתקרבו האבות לעבוד את הקדוש ברוך הוא, **דְּחִילוּ בְּה'** - יראו בְּה', כלומר ממלכות

עצמה דחילו - יראה, **וְדִחִילוּ עֲלָאָה בְּה לְמִיטֵר פְּקוּדוּי** - ויראה עליונה מן המלכות, הוא לשמור את מצוותיו, ולא יראה מן העונש, **דְּאֵי בְּהָאֵי** - ואם בזה היראה העליונה, **לֹא יִשְׁדֵּי דְּחִילוּ עַל רִישִׁיה דְּבֵר נֶשׁ** - לא יטיל האדם מורא על ראשו, אלא מתירא יראת העונש, **לֹא דְּחִיל לִיה לְקוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְעֲלָמִין בְּשָׂר פְּקוּדוּי** - אינו מתירא מפני הקדוש ברוך הוא לעולם בשאר המצוות.

שזכה לברית, שהיא יסוד, שהתבאר שזוכים לה על ידי יחוד יסוד עם המלכות, לכן ירית לְאַרְעָא - יורש את ארץ ישראל שהיא בחינת המלכות.

מעלה הולך לבאר את המקראות הבאים בענין יחוד יסוד ומלכות, בענין שמירת הברית.

רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי, הוּו שְׂכִיחֵי יוֹמָא חַד קָמִיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר 'גְּוֵרוּ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב לְמַעַן תִּדְעוּן שְׂדוּן' (איוב יט כט). **גְּוֵרוּ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב לְמַעַן תִּדְעוּן שְׂדוּן'**. אף על פי שקורים 'שדון' עם 'ו' משמעו מלשון שוד, מכל מקום 'שדון' עם 'י' **פְּתִיב** - כתוב, ואם כן משמעו שיש דין עליון. ושואל, אם כן מה שכתוב **גְּוֵרוּ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב, מֵאֵן** - מיהו חרב, שהרי כיון ש'שדון' הוא הדין העליון, אם כן 'חרב' זה אינו כפשוטו.

ומפרש מהו החרב העליון ולמה הוא משמש.

ומשיב, **דָּא** - זהו החרב שעליו נאמר (ויקרא כו כה), **'חֶרֶב נֹקֶמֶת נִקְּם בְּרִית'**, שהוא המלכות, הנוקמת על פגם הברית. ומוסיף, **דְּהָא הָאֵי** - שהרי אפילו זה החרב, הוא מלכות, מכל מקום קאים לְאַסְתְּפִלָּא מֵאֵן דְּמִשְׁקֵר בְּבְרִית - עומדת תחילה להסתכל ולנקום מזה שמשקר ופוגם בברית קודש, כיון שהמלכות היא הנפגעת העיקרית מפגם הברית, וכמו שיבאר להלן. **דְּכָל מֵאֵן דְּמִשְׁקֵר בְּבְרִית** - שכל מי שמשקר בברית, **נֹקֶמָא דְּנִקְמִין מְנִיה** - הנקמה שנוקמת הספירות העליונות ממנו, היא על ידי **הָאֵי חֶרֶב הוּא** - החרב הזה, שהוא המלכות הממונה על כך. ומסיים פירושו, **דְּהָא הוּא דְּכְתִיב** - זהו שכתוב, **'גְּוֵרוּ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב'**, כלומר, 'חמה' באה לעולם בגלל 'עוונות' בפגם ברית קודש, נעשה על ידי 'חרב' שהוא המלכות.

ומבאר מדוע נוקמת המלכות דווקא מן הפגם את הברית קודש.

ושואל, **מֵאֵי טַעְמָא** - מהו הטעם שהמלכות שהוא בחינת נוקבא, נוקמת על פגם הברית שהיא היסוד שהוא בחינת דכר. ומשיב, **בְּגִין דְּמֵאֵן דְּמִשְׁקֵר** - בגלל שמי שמשקר ופוגם בברית, **פְּרִישׁ תִּיאֹוֹבְתָא** - מפריד את תאוות הספירות העליונות להשפיע אל המלכות, ומשום כך **וְלֹא נְטִיל מֵאֵן דְּנְטִיל** - ואינו נוטל את השפע מן הספירות העליונות ממי שנוטלו להשפיעו למלכות, שהוא היסוד, כיון שאין הספירות תאבות להשפיע למלכות, **וְלֹא יְהִיב לְאַתְרִיה** - ולכן אין היסוד נותן את השפע למקומו, שהוא מלכות, והטעם, **דְּהָא לֹא אֲתֶער לְגַבֵּי אֲתֶרִיה** - שהרי

'וְגַם הַקִּימוֹתֵי אֶת בְּרִיתֵי אֲתֶם' וְגו'. הָא אֲתֶמֶר, מֵאֵן דְּזָכְרִי לְבְּרִית, יִרִית לְאַרְעָא.

רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי, הוּו שְׂכִיחֵי יוֹמָא חַד קָמִיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר 'גְּוֵרוּ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב לְמַעַן תִּדְעוּן שְׂדוּן' (איוב יט כט). **'שְׂדוּן' כְּתִיב**. **'גְּוֵרוּ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב, מֵאֵן חֶרֶב. דָּא 'חֶרֶב נֹקֶמֶת נִקְּם בְּרִית' (ויקרא כו כה), דְּהָא הָאֵי חֶרֶב קָאִים לְאַסְתְּפִלָּא מֵאֵן דְּמִשְׁקֵר בְּבְרִית, דְּכָל מֵאֵן דְּמִשְׁקֵר בְּבְרִית, נֹקֶמָא דְּנִקְמִין מְנִיה, הָאֵי חֶרֶב הוּא. הָדָא הוּא דְּכְתִיב 'כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב'. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּמִשְׁקֵר בְּבְרִית, פְּרִישׁ תִּיאֹוֹבְתָא, וְלֹא נְטִיל מֵאֵן דְּנְטִיל, וְלֹא יְהִיב לְאַתְרִיה, דְּהָא לֹא אֲתֶער לְגַבֵּי אֲתֶרִיה. וְכָל מֵאֵן דְּנְטִיר לִיה לְהָא בְּרִית, אִיהו גְּרִים לְאַתְעָרָא לְהָא בְּרִית לְאַתְרִיה, וְאַתְבְּרָכָאן עֲלָאין וְתַתְּאין.**

מֵאֵן אֲתֶער הָא בְּרִית לְאַתְרִיה. כְּד אֲשֶׁתְּכַחוּ זְכָאין בְּעֲלָמָא. מֵנָּא לוּ, מֵהֲכָא, דְּכְתִיב, 'וְגַם הַקִּימוֹתֵי אֶת בְּרִיתֵי אֲתֶם לְתַת לְהֶם אֶת אֲרֶץ כְּנָעַן אֶת אֲרֶץ מִגְדוֹרֵיהֶם'. בְּנַעַן אֶת אֲרֶץ מִגְדוֹרֵיהֶם.

מֵאֵי 'מִגְדוֹרֵיהֶם'. כְּמָה דְּאֵת אָמֶר 'גְּוֵרוּ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב'. בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתֶר, דְּאֲשֶׁדִי מְגוֹר בְּעֲלָמָא, וְעַל דָּא 'גְּוֵרוּ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב'.

'אֲשֶׁר גְּרוּ בְּה' (שמות ו ד), **מִיּוֹמָא דְּאֲתְקִרְבוּ לְגַבֵּי קוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא, דְּחִילוּ בְּה דְּחִילוּ, וְדִחִילוּ (נ"א ודחילו דחילו) עֲלָאָה בְּה לְמִיטֵר פְּקוּדוּי. דְּאֵי בְּהָאֵי לֹא יִשְׁדֵּי (נ"א דהא אי לא ישרי) דְּחִילוּ עַל רִישִׁיה דְּבֵר נֶשׁ, לֹא דְּחִיל לִיה לְקוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְעֲלָמִין בְּשָׂר פְּקוּדוּי.**

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" >

ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

